

vergadering **C56 – BIN4**

zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 11 december 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de gevolgen voor het toerisme van de afschaffing van de Beneluxtrein - 317 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de plannen om het taalbeleid van het OCMW van Halle toe te passen in alle openbare diensten in Vlaanderen - 338 (2012-2013)	6
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de registratie van uitvaartcontracten in de bevolkingsregisters - 421 (2012-2013)	12

■

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de gevolgen voor het toerisme van de afschaffing van de Beneluxtrein - 317 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Voorzitter, minister, afgelopen week stonden de media er bol van: de nieuwe Fyratrein werd geïntroduceerd. Men spreekt van een groot succes. Ik vind echter dat er mensen in de kou blijven staan. Ik betreur dat het geen en-verhaal is; er zou naast de Fyratrein nog een mogelijkheid moeten bestaan. Ik weet dat er wellicht een nieuwe trein komt tussen Breda en Antwerpen om de Noorderkempen te bedienen. Dat is op zich een goede zaak, maar andere gemeenten vallen uit de boot, zodat het moeilijk wordt om de toeristische positie van Vlaanderen te handhaven; andersom geldt hetzelfde voor Zeeuws-Vlaanderen. Het wordt onmogelijk om via lastminuteboeking en op een betaalbare manier Vlaanderen aan te doen.

Een Nederlander die 's morgens de zon ziet schijnen en een dagje naar Brussel, Brugge, Gent of Antwerpen wil reizen, zal dat niet meer op dezelfde manier kunnen doen. Het zal om te beginnen veel duurder zijn, zeker voor een lastminuteticket. Firstminutereizen zullen dan weer goedkoper zijn. Dat is een nadeel voor de lokale economie in Vlaanderen. Hetzelfde geldt voor de Nederlandse economie. Men moet lang op voorhand boeken.

Ik schets een andere situatie. Vlamingen die met KLM terugkeren via Schiphol, willen daar een lastminuteticket voor de trein naar huis boeken, maar ze zijn verplicht een plaats op de trein te reserveren. De tickets worden heel wat duurder. Dat komt ook ten nadele van de toeristen. Aangezien u minister van Toerisme bent, kom ik met deze vraag om uitleg over de afschaffing van de Beneluxtrein bij u.

Vanaf 9 december rijdt de Beneluxtrein, de treinverbinding tussen Brussel en Amsterdam, niet meer. De intercitty tussen Amsterdam en Brussel reed sinds 1957 tussen Amsterdam en Brussel en hield halte in Schiphol, Den Haag, Rotterdam, Dordrecht, Roosendaal, Antwerpen en Mechelen. De Beneluxtrein is vervangen door de commerciële Fyratrein. Een ticket wordt een pak duurder. Men zegt dat het niet veel duurder is, maar dat is quatsch; de prijs wordt 30 tot 45 en zelfs 67 procent hoger. De dupe daarvan is de treinreiziger maar ook de lokale economie, zowel in Vlaanderen als in Nederland, en zeker de toeristen.

Er zullen slechts tien treinen per dag rijden, dat is heel wat minder dan vroeger. Bovendien bedient de Fyratrein niet de haltes Den Haag, Dordrecht en Roosendaal. Dat laatste is een probleem voor de mensen die net over de grens wonen. Voor Dordrecht kan men tot Amsterdam reizen en dan even terugkeren. Wat Den Haag betreft, breekt mijn klomp. Waarschijnlijk begrijpt de heer Vandaele het evenmin. We hebben samen met andere collega's in de Taalunie een motie ingediend. We kregen daar reacties van de Vlaamse en de Nederlandse minister. Wat me verbaast, is dat iedereen die motie ondersteunt en erachter staat, maar dat men niet genoeg politiek gewicht in de schaal kan leggen. Het gaat om een lijn tussen de Europese hoofdstad en de hoofdstad van Nederland waar alle administratie zit en heel veel kantoren gevestigd zijn. Den Haag is ook een mooie citytripbestemming, met Scheveningen vlakbij, en dat wordt gewoonweg niet meer aangedaan! De toeristische sector vreest dat heel wat Nederlanders hierdoor geen bezoek meer zullen brengen aan Antwerpen en dat het impulstoerisme sterk zal afnemen, met een omzetsdaling van de horecasector in Antwerpen tot gevolg. Dat geldt natuurlijk ook voor andere Vlaamse steden.

Minister, hebt u hierover reeds klachten gekregen van de toeristische sector? Is er reeds overleg geweest met die sector? Indien niet, waarom niet? Indien ja, wat was het resultaat? Vreest u grote schade in de toeristische sector als gevolg van de afschaffing van de

Beneluxtrein? Welke maatregelen zult u nemen om de schade te beperken? Hebt u de toeristische gevolgen reeds aangekaart bij uw Vlaamse, federale en Nederlandse collega's? Wat is er eventueel nog mogelijk? Ik zie de zaak nogal somber in.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik sluit me graag aan bij de heer Verstreken. De afschaffing van de Beneluxtrein is wellicht geen goede zaak voor het toeristische verkeer tussen Nederland en Vlaanderen, maar ook voor tal van andere contacten, zij het zakelijk of cultureel.

De heer Verstreken zei het al: we hebben in de Taalunie een motie ter tafel gelegd. We kregen daarvoor brede steun. Intussen hebben we ook vernomen dat er een akkoord is bereikt tussen Nederland en België – ik zeg uitdrukkelijk België – om toch nog een trein te laten rijden tussen Breda en Antwerpen. Dat is waarschijnlijk een beetje een pleister op een houten been. We merken toch dat het heel moeilijk loopt met de Fyra, men moet namelijk reserveren. Dat lijkt me heel moeilijk voor het gewone grensoverschrijdende contact, zowel toeristisch als zakelijk als cultureel. Er zijn veel minder haltes, minder treinen, toch zeker in de aanloopfase, en het is heel wat duurder.

Minister, wat me altijd treft in dit soort dossiers, is dat Vlaanderen wel de gevolgen draagt, maar niet echt betrokken is. Het blijft een zaak van de federale overheid. Misschien kan dat het pleidooi versterken, dat de Vlaamse overheid op korte termijn een vinger in de pap krijgt, misschien hebt u daar meer achtergrondinformatie over.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Minister, als u toch gaat spreken met de federale overheid over de treinen en de toeristische impact ervan, dan zou ik graag hebben dat u het volgende ook meeneemt. Brussel-Koksijde: 2 uur, Brussel-Amsterdam: 2 uur, Brussel-Parijs: 1 uur, Brussel-Londen: 2 uur. Wij hebben nog altijd hetzelfde voorhistorische tijdschema van Brussel naar de kust. Mochten die snellere treinen onze hoofdstad kunnen verbinden met de kust, dan zou dat een veel grotere toeristische impact hebben. Het zou me plezieren als u dat zou aanklaarten. Het is bijna beschamend als we die reistijden naast elkaar leggen. We horen niet dat daaraan wordt gewerkt of dat er beterschap te verwachten valt. Het is een probleem als de toerist gewoon is zich te verplaatsen in snellere treinen dan bij ons.

Ik denk niet dat de reserveringen zo'n groot probleem zijn. Tegenwoordig worden de reserveringen voor internationale treinen gedaan via internet.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: De regeling en de akkoorden die gesloten zijn, betreffen natuurlijk federale aangelegenheden. Zeker ook het punt dat de heer Vanden Bussche aanhaalt. Die twee problemen zijn federale aangelegenheden, waarbij ik op geen enkele manier ben betrokken. Laat dat duidelijk zijn.

Dit zijn de feiten zoals ik ze kan construeren aan de hand van wat ik lees op websites. Zoals ik zei, ben ik op geen enkele manier betrokken bij de nieuwe regeling. De 'Amsterdammer' zoals de Beneluxtrein gemeenzaam werd genoemd, reed elke dag zeventien keer in ongeveer 3 uur van Brussel-Zuid naar Amsterdam-Centraal en had diverse stopplaatsen: Mechelen, Antwerpen-Centraal, Roosendaal, Dordrecht, Rotterdam, Den Haag en Schiphol. De nieuwe Fyra rijdt in 2 uur van Brussel-Zuid naar Amsterdam-Centraal en heeft minder stopplaatsen: Brussel-Centraal, Antwerpen-Centraal, Rotterdam en Schiphol. Hij rijdt nu tien keer per dag, en ik verneem dat het de bedoeling is dat hij zestien keer per dag zal rijden. De reistijd is aanzienlijk korter. Over het traject Amsterdam-Antwerpen zou hij nog 1 uur en 22 minuten rijden, tegenover vroeger 2 uur en 14 minuten met de Beneluxtrein.

In Vlaanderen valt de stopplaats Mechelen weg. Op de impact op het toerisme kom ik terug. Van Antwerpen naar Mechelen zijn er op gewone dagen tot zes treinen per uur. Wie uit Nederland komt en Mechelen wil bereiken, kan de Fyra nemen tot Antwerpen en vervolgens

de gewone trein – een zestal verbindingen per uur – naar Mechelen. In de piekuren zijn er tien bijkomende treinen tussen Mechelen en Brussel. Vlaanderen is anderzijds zijn rechtstreekse verbinding met Den Haag kwijt. Wie naar Den Haag wil, moet overstappen in Rotterdam en vijftien minuten sporen. Dat is nog altijd een snellere reistijd dan de oude Beneluxtrein.

Vanaf april 2013 zal er ook een Fyra rijden – geen hogesnelheidstrein, maar het wordt ook een Fyra genoemd – tussen Breda en Antwerpen, niet te verwarren met de internationale Fyra. De treinverbinding Antwerpen-Breda zou acht keer per dag gebeuren. Dat is een gewone treinverbinding waarvoor je niet moet reserveren. Ook de boemeltrein Roosendaal-Antwerpen blijft rijden volgens mijn informatie. Vanuit Breda en Roosendaal kun je ook richting Den Haag sporen.

De kostprijs stijgt. Wie een flexibel ticket boekt, betaalt 54 euro. Wie boekt in de laatste zeven dagen, betaalt 41 euro. Ik spreek over een enkel ticket voor het langste traject tot in Brussel-Zuid. Wie meer dan zeven dagen vooraf boekt, betaalt 25 euro. Dat is het lanceringstarief. Die 25 euro is op centiemen na dezelfde prijs als het tarief van de Beneluxtrein. De vraag is of dit lanceringstarief behouden zal blijven.

Het belang van de trein voor ons toerisme kent u allemaal. In de eerste plaats gaat het over het inkomend toerisme vanuit Nederland. Het gaat over de treinverbinding met Nederland. Ongeveer een vijfde van de toeristen die naar de kunststeden komen – voor de groene regio's en de Vlaamse kust is dat een heel klein percentage –, komt met de trein. Dat is een niet onaanzienlijk deel. Nederland is voor ons een zeer belangrijke markt, zowel voor het verblijfstoerisme, als voor het dagtoerisme. Voor het dagtoerisme mogen we iets meer dan 20 procent in rekening brengen voor het treinverkeer. Voor het verblijfstoerisme naar de kunststeden is dat 21 procent, voor het dagtoerisme is het 23 procent. Zowel voor het verblijfs- als voor het dagtoerisme is de treinverbinding bijzonder belangrijk. Het zal u niet verbazen dat het grootste aantal van die bezoekers, 28 procent, naar Antwerpen komt, gevolgd door Gent, 23 procent. Het is dus een belangrijke markt.

Wat zijn de gevolgen van de wijzigingen voor die markt? Dat kan ik nu niet inschatten. Ik heb geen klachten gekregen. De directeur van het toerismekantoor Antwerpen heeft aan onze vertegenwoordiger in Den Haag een vraag om uitleg gestuurd toen nog niet duidelijk was wat de precieze verbindingen en de kostprijs zouden zijn. Hij heeft gevraagd of ze meer weten. Dat kun je niet als een klacht beschouwen. Ik heb van de toeristische sector geen klachten binnengekregen. Ik denk dat het ook nog te vroeg is om de gevolgen daarvan in te schatten.

Hoe sta ik daar zelf tegenover, met betrekking tot de impact voor het toerisme? Enerzijds denk ik dat je met de hst-trein – in de hypothese dat hij vlot rijdt en dat er geen al te grote defecten zijn, zoals nu bij de lancering het geval is – meer comfort en ontegensprekelijk een hogere snelheid hebt. Anderzijds zijn er stopplaatsen weggefallen. Ik heb die opgegeven. Wie naar Den Haag gaat, moet overstappen, maar is nog altijd sneller in Den Haag dan vroeger. De treinverbinding Rotterdam-Den Haag duurt vijftien minuten. Dat is me verteld door een ervaringsdeskundige. Men is nog sneller in Den Haag dan voorheen. Mechelen valt ook weg, maar er zijn gelukkig zeer veel goede treinverbindingen Antwerpen-Mechelen en Brussel-Mechelen. Breda wordt ook vanaf april geregeld, zoals ik al zei.

Ik denk dat het grootste probleem te maken heeft met de prijzen. U vraagt me wat ik zal ondernemen. Ik noteer uit de mond van collega Verstreken dat het zeer moeilijk is om enig politiek gewicht in de schaal te werpen, en dat hij ook niet zo optimistisch is wat betreft de mogelijkheden. Dus wie ben ik om te hopen dat we daar garanties in kunnen krijgen? Ik neem me voor om op federaal niveau de vraag te stellen om het huidige gehanteerde tarief, het lanceringstarief tot eind januari, te handhaven. Het is me wel niet duidelijk of dit tarief wordt aangehouden voor wie vroeger dan zeven dagen vooraf boekt. Het tarief is hetzelfde als het huidige. De Beneluxtrein kost nu 24,6 euro. Het lanceringstarief is 25 euro. Dat is dus 40 centiemen verschil. Dat is geen groot verschil. Als men voor diegenen die vroeg boeken,

het tarief op 25 euro behoudt, dan is het grootste nadeel al weggewerkt. Ik ga die actie ondernemen. Ik denk dat dit de meest zinvolle actie is. Wie natuurlijk op de dag zelf boekt, en wie een flexibel ticket wil, die zal altijd iets meer moeten betalen, ook via internet.

Wat het punt van collega Vanden Bussche betreft: ik kan hem alleen maar gelijk geven. We spreken hier over internationaal treinverkeer. We stellen alleen maar vast dat het internationaal treinverkeer de laatste decennia enorm veel gewonnen heeft aan snelheid, comfort en bereikbaarheid tot in de centra van de steden. Dat het binnenlandse treinverkeer daarbij grotendeels achterop gebleven is, is heel juist. Ik herinner me mijn schriftelijke vraag als Kamerlid naar de vlugste treinverbinding tussen Kortrijk en Brussel in 1937 en in 1997. Dat is zestig jaar later, de treinen zijn veel sneller, de auto's zijn opgekomen, de hst is er. Welnu, we hebben één minuut gewonnen op zestig jaar. Daarmee is alles gezegd. Ik denk dus dat er inderdaad nog altijd een grote discrepantie is in comfort en snelheid van het binnenlandse treinverkeer vergeleken met het buitenlandse. Dit is een van de redenen waarom er te weinig gebruik van gemaakt wordt. Maar dit is een ander punt dan het voorwerp van de vraag van collega Verstreken.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Minister, collega's, om op het laatste punt van collega Vanden Bussche in te gaan: ik deel zijn visie en mening dat de NMBS inderdaad de verbindingen met de Westhoek – met de link naar WO I – en de kust beter en sneller kan organiseren. Dat zou ook nog besproken mogen worden.

Ik deel echter niet de mening dat iedereen maar via internet moet boeken, want dat is dan misschien wel kinderspel voor een bepaald segment van de bevolking, maar niet voor mensen zoals mijn moeder. Dat zijn de mensen die de trein gebruiken om een terrasje doen. Het merendeel van die mensen boekt geen ticket via internet. Die mensen willen persoonlijk contact. Ik vind niet dat je meer moet betalen als je aan het loket een ticket gaat halen.

Wat de meerprijs voor de Fyra betreft: de reiziger en de klant blijven ook in dit verhaal de dupe. Ik vind dat er wel een meervergoeding kan en mag worden gevraagd voor verdere bestemmingen binnen Europa, maar niet voor een dichtbijbestemming in een buurland. Als de zon schijnt, en je wil last minute iets boeken net over de grens, dan vind ik niet dat je daar een pak meer geld voor moet betalen. Er zijn tickets die tussen de 30 en de 67 procent duurder zijn die je dan moet betalen. Dat kan niet, vind ik. Ik neem het hier op voor de reiziger.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de plannen om het taalbeleid van het OCMW van Halle toe te passen in alle openbare diensten in Vlaanderen
- 338 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Minister, mijn ochtend werd goedge maakt toen ik eind november de krant opensloeg en een artikel las onder de titel 'Taalbeleid OCMW Halle is schoolvoorbeeld'. Daarin lees ik dat u nogal gecharmeerd was door de resultaten van een project met betrekking tot taalbeleid dat het OCMW van Halle de voorbije jaren heeft opgezet. U zou eraan denken om dit beleid "te veralgemenen naar alle openbare diensten in Vlaanderen".

In 2009 is het OCMW van Halle inderdaad met een project begonnen, getiteld ‘meePRATEN op het werk’, en dat in het kader van de projectoproep in 2009 ‘Gezocht: managers van diversiteit’. Wij – ik spreek in de wij-vorm, want u weet dat ik een Hallenaar ben – kregen daarvoor een kleine 61.000 euro aan subsidies. Het project heeft drie jaar gelopen, met een coördinator en een taalcoach op de werkvloer. Op dat moment vond het bestuur immers dat er dringend aan een dergelijk taalbeleid moest worden gewerkt. De sense of urgency in verband met de noodzaak van een dergelijk taalbeleid en een bewustwording ter zake was zeker en vast aanwezig. Halle heeft immers te maken met een toevloed van anderstaligen en een internationalisering. Halle is wat dat betreft niet alleen in de Vlaamse Rand. Er zijn nog andere steden en gemeenten, ook buiten de Vlaamse Rand, die daarmee te maken hebben, maar vooral in de Vlaamse Rand is dat zeer sterk. Als stad tussen Brussel en Wallonië kennen we het fenomeen van een zeer sterke toevloed uit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Er is een zeer grote interne migratie. De helft van de klanten van ons OCMW is anderstalig, wat natuurlijk een grote uitdaging is voor diegenen die daar elke dag mee te maken hebben op de werkvloer.

Minister, vandaar dit project, en de resultaten zijn inderdaad merkwaardig. Ik moet ook zeggen dat daar gedurende die drie jaar met heel veel enthousiasme en creativiteit aan is gewerkt. We stellen vast dat er om te beginnen bij het personeel van het OCMW een positieve omslag is gebeurd: zij gaan veel beter om met die anderstaligheid en slagen erin om heel veel van die OCMW-klanten de weg naar taalverwerving te tonen, zodat ook hun kansen in het algemeen in onze maatschappij verbeteren. Elk jaar vraag ik de werkloosheidscijfers voor onze regio op bij minister Muyters, en daaruit blijkt dat eind september 2011 55,7 procent – dus veel meer dan de helft – van het aantal werklozen in Halle-Vilvoorde anderstalig is. Dat behoeft geen verdere uitleg. Dan weet je natuurlijk dat heel veel van die mensen net door die taalhandicap in die werkloosheid blijven hangen. Als we die mensen daaruit kunnen halen, dan geven we hun meer kansen, ook sociaal.

Op de werkvloer zijn er allerhande methodieken ontwikkeld. Om te beginnen was er die omslag bij het personeel, maar er is bijvoorbeeld ook een zelfgemaakt beeldwoordenboek gebruikt, met tekeningen, pictogrammen, prenten om begrippen en woorden duidelijk te maken. Op de sociale dienst is men ook consequent het Nederlands beginnen te gebruiken. Er is dus een groot draagvlak op de werkvloer voor het gebruik van het Nederlands. Drie jaar geleden was dat toch wel even anders. Het was niet vanzelfsprekend om iedereen daarvan te overtuigen.

Het is dus een verdienstelijk project. Dat hebt u zelf gezegd in dat krantenartikel. Het beleid is ook echt wel verankerd in het OCMW. Het is dus geen eenmalig project. Ik maak me sterk dat dit ook in de toekomst verder vruchten zal afwerpen. Het lijkt me nu inderdaad het ogenblik om deze methodiek en kennis verder te verspreiden, zoals u in dit krantenartikel hebt laten uitschijnen. Op welke manier zult u dat project toepassen in de openbare diensten? Aan welke diensten denkt u dan, en op welke termijn ziet u de realisatie daarvan? In welke middelen zult u daarvoor voorzien?

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Voorzitter, minister, geachte leden, de vraag was me in het oog gesprongen, maar ik moet eerlijkheidshalve toegeven dat ik het taalbeleid van het OCMW van Halle enkel ken uit de media, en ook van de website van de gemeente. Ik kan me ook voorstellen dat, toen Halle is ingegaan op die projectoproep, dat was vanuit specifieke noden die bestaan in die gemeente.

De eerste bedenking die ik wil maken, is dat we er wel voor moeten zorgen dat dit geen zaak van het belerende vingertje wordt. Als zoiets wordt toegepast, dan moet dat er net voor zorgen dat er meer kansen worden gegeven. Uit de toelichting van de heer Demesmaeker kan ik opmaken dat dit inderdaad het geval is. We moeten alle kansen geven, maar we moeten ook rekening houden met specifieke situaties van hulpvragers. De eerste vraag die me dan te

binnen schiet, is: wat doen we dan met mensen die net in België zijn aangekomen en de taal nog niet machtig zijn? Ik veronderstel dat voor hen dan ook wel in een aparte procedure is voorzien. Wat doen we met mensen die al een respectabele leeftijd hebben bereikt en dus minder snel een taal leren? Dat zijn zaken die meteen naar boven komen, vanuit mijn ervaring in het OCMW van Zottegem.

Ook vind ik dat we de hulpverlening niet ondergeschikt kunnen maken aan de taal. Ik meen ook niet dat dit de bedoeling is. We mogen de drempel naar hulpverlening op deze manier echt niet hoger maken, want voor sommige mensen, of zelfs voor velen, is die drempel om naar een openbare dienst te stappen, en dan nog specifiek naar een OCMW, al vrij hoog.

Ik las in de pers dat door het project ondertussen 70 procent van de anderstaligen inderdaad Nederlands spreekt met de OCMW-medewerkers. We moeten opletten met zulke percentages, want de statisticus waadde door een rivier van gemiddeld 1 meter diep en hij verdrong. Ik kan me ook voorstellen dat sommigen afhaken door de hoge drempel. Ik vind het zeker een zinvol project, ik had het graag volledig gekend. We moeten zeker de lokale autonomie respecteren. Halle is Zottegem niet en Zottegem is Sint-Niklaas niet, of Poperinge. Ik zeg dat omdat er in uw vraag, mijnheer Demesmaeker, sprake is van “veralgemening”.

Minister, ik kijk uit naar uw antwoord op de tweede vraag, over de middelen.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Voorzitter, minister, ik ben ook benieuwd naar uw antwoord.

Ik vraag me alleen af of het te combineren valt met de taalwetgeving. Betekent dat dan dat 30 procent van de mensen aan de balie in Halle Frans spreekt? Hoe moet ik dat interpreteren? Dat was niet duidelijk.

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers: Het is een zeer interessant project. Het wordt blijkbaar gesubsidieerd door de minister in het kader van het programma ‘Managers van Diversiteit’. Die hulpverleners hebben specifieke taalcoaching gehad. Dat heeft dus wel wat gekost. In die zin vind ik een veralgemening niet direct nodig.

In Halle is het project op zijn plaats. De stad zit geprangd tussen Brussel en Wallonië. Er zijn heel veel anderstaligen. Dat is niet in heel Vlaanderen het geval, een veralgemening van dergelijk intensief project is wellicht niet nodig. Het kan wel als voorbeeld dienen. Ik vind het op zich heel mooi, mijnheer Demesmaeker. We moeten altijd nagaan waar het vandaan komt en waar het op zijn plaats is.

Ik ben lang schepen van Ruimtelijke Ordening geweest in Leuven. Ik heb daar vaker gemerkt – en me erover geërgerd – dat er aan het loket uitleg gegeven werd in andere talen, in het Engels en het Frans, over een zeer complexe materie als Ruimtelijke Ordening. Dat gebeurt waarschijnlijk ook in andere gemeenten. In Leuven vertoeven veel buitenlandse studenten. Het kan niet anders dan hen in een vreemde taal te woord te staan. We kunnen dat niet als regel instellen. We moeten vragen dat onze dienstverlening in Vlaanderen overal in het Nederlands gebeurt, zeker in de eigen Vlaamse diensten.

In de gemeenten zijn er soms moeilijke gevallen en kan men de mensen niet voorthelpen in het Nederlands. Ik vind het interessant om na te denken over hulpmiddelen op dat vlak. We moeten daarvoor geen duur project veralgemenen. De meertaligheid is niet overal even sterk. In Vlaams-Brabant zijn er zeker nog gemeenten die daar lering uit kunnen trekken. Ik ben zeer benieuwd naar uw antwoord, minister.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, er zijn al heel veel aspecten behandeld. Ik zal me beperken tot twee punten.

Ik vind het ook een interessant project. Ik ben blij dat het gebeurt. Ik ben hoopvol dat het kan worden voortgezet. Desalniettemin, het is al gezegd, ik wil het nog eens beklemtonen, zijn er altijd mensen die – om welke reden dan ook – onvoldoende Nederlands kennen om hun rechten en plichten voldoende te kunnen inschatten, ook bij een gesprek op het OCMW. Als u zo'n project wilt uitbreiden over Vlaanderen, hoe zult u daar dan mee omgaan?

Wij, in dit halfroond, kunnen de mening hebben dat we alles moeten inzetten opdat elke Vlaming, nieuw en oud, goed Nederlands kent. Ik deel dat uitgangspunt en die doelstelling. Maar een doelstelling is geen realiteit. De vraag is: hoe gaan we om met de mensen die het Nederlands nog niet beheersen? Zoals de heer De Loor zei, mag dat geen aanleiding zijn tot uitsluiting. In sommige steden dreigen mensen die geen Nederlands kennen, hun recht op sociale woongelegheden te verliezen. Dat maakt mij ongerust. Dat is een disciplinerend en zelfs sanctionerend beleid.

Ik deel de basisbepinning. Ik wil dat hardop zeggen, mijnheer Demesmaeker. We moeten niet afkorten op onze taal, maar de realiteit is dat niet iedereen onze taal beheerst. Er zijn mensen die zich op een andere manier behelpen. Er zijn mensen die met gebarentaal moeten spreken. Diversiteit is een realiteit. Niet iedereen kan of zal de taal even goed beheersen.

Als u dat gaat veralgemenen, hoe gaat u dan procesmatig om met de mensen die nog onvoldoende Nederlands kennen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Collega's, de teneur van de vragen verrast mij een beetje. Ik hoop dat u net als ik het artikel in Het Nieuwsblad gelezen hebt. Nog beter ware geweest dat u met mij aanwezig had kunnen zijn op 12 november. Toen heb ik in het Huis van het Nederlands in Brussel een studiedag bijgewoond van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en het OCMW van Halle. Bij mijn weten waren daar inderdaad geen politici uitgenodigd, maar wel collega's-ambtenaren. Had u of uw administratie die studiedag kunnen meemaken, dan had u kunnen zien dat dit mooie project gericht is op meer kansen en dienstverlening. Dat is de teneur.

In het artikel in Het Nieuwsblad komt dat ook tot uiting. Daar vertrekt men van de feiten. 50 procent van de klanten van het OCMW in Halle is anderstalig. Dat is een moeilijke situatie. Die mensen hebben minder kansen op de arbeidsmarkt. Het is niet evident om een goede manier te vinden om om te gaan met die mensen. Dat is in heel Vlaanderen zo, collega's. Ik loop een beetje vooruit op mijn antwoord.

Het Kruispunt werkt aan een leidraad voor integratie voor de gemeenten: hoe kan men omgaan met anderstaligen? We gaan het model Halle mits aanpassingen verspreiden. Het is overal bruikbaar, niet alleen in een stad als Halle met 50 procent anderstaligen bij de steunzoekenden, maar misschien nog meer in een gemeente waar men slechts eens om de maand een anderstalige over de vloer krijgt. Zelfs Halle stelde vast dat de taal van de dienstverlening verschilde van ambtenaar tot ambtenaar. Steunzoekenden konden blijkbaar anders omgaan met persoon A dan met persoon B in het OCMW van Halle. De stad heeft daar conclusies uit getrokken en gaat daar een beleid voor uitwerken.

Het verhaal van de secretaris van het OCMW Halle weerlegt uw bezorgdheden. Dit is allemaal gericht op meer kansen voor en meer kracht bij de mensen. Het beleid is erop gericht om personen die pas uit het buitenland komen, te woord te staan – of dat proberen – in hun taal of met pictogrammen of met de tolkdienst. Dat staat er uitdrukkelijk in. Mensen die steun krijgen, worden toegeleid naar werk en naar Nederlands leren.

Het OESO-rapport is u bekend, we bengelen aan de staart inzake tewerkstelling van mensen van vreemde herkomst. Daarvoor zijn er meerdere redenen. Dit is een heel ernstig punt. De aanpak van het OCMW Halle strekt ertoe die mensen te integreren. In die zin begrijp ik uw vraag, mevrouw Brouwers. U zei dat er in Leuven ook buitenlandse studenten komen. Daar

gaat het hier niet over. Het gaat over het probleem van de integratie, van steuntrekkers, in het kader van een integratiebeleid waarbij een dienst op het terrein vaststelt dat er een probleem is. Het beleid dat daar is ontwikkeld, past in het integratiebeleid, kansen krijgen en kansen geven aan mensen. Het is een project dat is uitgevoerd in het kader van Managers van Diversiteit van 2009. Dat heeft drie jaar geduurd en daarbij zijn een coördinator en taalcoach aangesteld, die het hele project hebben begeleid en een methodiek hebben ontwikkeld. Ze hebben op het terrein uitgezocht hoe je dat het beste aanpakt, hoe je mensen in het kader van een goed personeelsbeleid opleidt om met anderstaligen om te gaan.

Men moest daar ook een draagvlak voor creëren. Het is een probleem dat je bespreekbaar maakt en aankaart bij alle medewerkers, die in de eerste plaats bezig zijn met hun eigen job en proberen dossiers goed af te handelen, en dus op de een of andere manier bewust moesten worden gemaakt van het probleem. De secretaris van het OCMW is trots te kunnen zeggen dat aan het eind van dit traject 70 procent van de anderstaligen zich al spontaan in het Nederlands richt tot de diensten van het OCMW. Dat is een succes, en zo maak je die mensen sterker om op de markt te komen.

Het is mijn bedoeling die methodiek onder de aandacht te brengen van de lokale besturen en de lokale OCMW's. Het Kruispunt is bezig met het uitwerken van een inspiratiegids. Die zal aansluiten bij de leidraad die is ontworpen voor de mandatarissen in de negentien gemeenten. In de Vlaamse Rand is een leidraad ontworpen met algemene lijnen van wat de taalwetgeving zegt, wat je kunt doen inzake huisvestingspolitiek enzovoort. Maar dit is veel concreter. Dit gaat echt over de relaties op de werkvloer en binnen de zorginstelling.

Mijnheer De Loor, het is vanzelfsprekend dat in Halle de dienstverlening altijd vooropstaat, dat men zelfs speciale aandacht heeft voor dementerende mensen, dat men probeert – in de mate dat dat kan – die mensen te benaderen in hun taal van oorsprong, omdat ze het vaak heel moeilijk hebben. Het OCMW weet wel waar het mee bezig is en is niet van plan mensen van dienstverlening uit te sluiten of hen bepaalde zaken te ontfemen omdat ze geen Nederlands spreken. Het hele gamma komt daarbij te pas, tot en met de tolkentelefoon, die in precare situaties moet kunnen worden gebruikt.

Het zou goed zijn dat de kennis en ervaring die zijn opgedaan, kunnen worden verspreid naar de lokale besturen die daar in het kader van hun autonomie mee zullen doen wat ze denken te moeten doen. Bij mijn aantreden als minister van Inburgering heb ik vastgesteld dat er heel veel goede praktijken zijn op tal van plaatsen en dat die veel te weinig worden gedeeld, zodat men op andere plaatsen opnieuw het warm water moet uitvinden en opnieuw door experimentele fases moet gaan. In de mate dat het OCMW van Halle – dat is nu niet het nec plus ultra, ongetwijfeld zal dat nog worden verbeterd, het is ook praktijk, elke dag opnieuw – dat traject heeft doorlopen met subsidies van Managers van Diversiteit, en dat het daar conclusies uit heeft getrokken en een leidraad opgesteld, wil ik die laten delen. We gaan dat laten doen door het Kruispunt. Taalbeleid heeft in het convenant dat we afsluiten, een absolute prioriteit. We zetten daar ook op andere manieren op in. Denk aan de duo's, samen inburgeren, denk aan oefenkansen Nederlands. Dit is een aspect dat altijd maar terugkeert in het integratiebeleid dat we voeren.

Welke middelen zal ik daar extra voor uittrekken? Ik heb geen extra middelen, ik moet daar ook geen extra middelen voor uittrekken. Dit staat in de convenants die we sluiten met de gemeenten als een van de prioriteiten. Met het nieuwe Planlastendecreet is dat minder concreet ingevuld dan voorheen. De gemeenten vullen dat in op de manier waarop ze denken dit te moeten doen. We gaan dit verspreiden. Dat zal niets kosten bij manier van spreken. Het Kruispunt zal een handleiding opmaken. Het is aan de besturen, de secretarissen van de OCMW's van de gemeenten of de personeelsdiensten, om na te gaan hoe ze dit in hun beleid inpassen.

Ik krijg signalen van gemeentebesturen en van OCMW's die maar af en toe te maken hebben met dat probleem, dat ook zij vragen naar een soort handleiding, een houvast. Die methodiek

zal mutatis mutandis kunnen worden aangewend over heel Vlaanderen. De gemeentebesturen zelf zullen het op een gepaste manier moeten aanpakken.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer De Loor, het is nooit de bedoeling geweest, zoals u laat uitschijnen, om met een belerend vingertje te werken. U hebt gezegd dat u hoopt dat dat niet het geval is. Ik kan u met de hand op het hart zeggen dat dat van bij de aanvang zeker nooit de bedoeling is geweest, integendeel. Het gaat erom positief om te gaan met het Nederlands en het gebruik ervan te stimuleren, meer niet, zeker niet het belerend vingertje op te steken.

Minister, de geesten zijn in de voorbije jaren gerijpt. Taalbeleid wordt explicieter naar voren geschoven, ook in het integratiebeleid. Het is aan de lokale besturen om dat politiek waar te maken. Kennis verspreiden kost inderdaad geen geld. U hoeft niet voor alles subsidies te geven. Dit is gesneden brood, samen met andere ervaringen elders. Maar het warm water moet inderdaad niet telkens opnieuw worden uitgevonden. Het zou goed zijn dat het Kruispunt deze kennis en die methodiek zou kunnen overnemen en verspreiden. Op die manier kan dat een hefboom zijn naar alle besturen die er wensen gebruik van te maken.

Ik krijg nu al veel vragen van mensen die onder andere op basis van dit en andere persartikels dat dossier willen inkijken. Wat is dat juist? Wat betekent dat concreet? Daar ligt een taak voor u, minister, en voor de Vlaamse overheid, om dat niet alleen onder de aandacht te brengen, maar ook actief te verspreiden. Daarvoor reken ik op u. Zo kan men in alle vrijheid – de lokale autonomie is hierbij belangrijk – in de Vlaamse Rand, maar ook daarbuiten, kennismaken met deze methodiek.

Als Hallenaar ben ik er een beetje fier op dat we een voorzet hebben kunnen geven. Ik sta niet alleen, er zijn ook nog andere gemeenten, zeker in de Vlaamse Rand rond Brussel, die dat mee kunnen steunen.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Ik vind het altijd vreemd dat, als je bij een vraag om uitleg aansluit met bedenkingen of bekommernissen, je opeens negatief wordt afgeschilderd. Mijnheer Demesmaeker, ik heb uitdrukkelijk gezegd dat dit concept, dit voorstel een meerwaarde kan hebben. Ik heb het verschillende keren gezegd. Ik heb er meteen de bedenking bij gemaakt dat het meer kansen moet geven. Dat moet de bedoeling zijn. Ik denk ook dat dat de bedoeling is. Hulpverlening mag niet ondergeschikt worden gemaakt aan de taal.

Ik vind het een goed voorstel om dergelijke best practices te verspreiden onder andere lokale besturen, zonder dat daardoor de lokale autonomie in het gedrang komt. Zo kunnen we van elkaar leren, of het nu gaat om dit project of andere projecten van armoedebestrijding. Daar kan ook een taak liggen hetzij voor de VVSG, hetzij voor uzelf, minister, hetzij voor het Agentschap voor Binnenlands Bestuur (ABB). Dit wil ik ook nog meegeven.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Ik vind het zeer goed als de best practices verspreid worden, en zeker als ze met Vlaamse subsidies tot stand zijn gekomen. Anderzijds zou ik graag van de minister willen vernemen vanaf wanneer de taalwetgeving in gevaar komt, want daar heb ik geen antwoord op gekregen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer Demesmaeker, minister, ik heb alle vertrouwen in uw vragen en uw antwoorden, en in uw benadering, laat dat duidelijk zijn. Ik stel echter vast dat in de pers, en ook in een stad als Antwerpen het recht op een leefloon wordt gekoppeld aan de taalbereidheid. Dat is nu wat ik daarnet bedoelde met gedeelde doelen. Maar als gedeelde doelen worden gebruikt om andere disciplinerende maatregelen te nemen, dan zijn we ver

van huis. Die koppeling is niet goed. De intentie is goed, maar de koppeling die hier en daar begint voor te komen, vind ik niet oké.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: De taalwetgeving blijft onverkort van toepassing, maar hier heb je het fenomeen dat mensen binnenkomen in ons land en een andere taal spreken, en die mensen moeten geïntegreerd worden. De bedoeling is dat, op weg naar integratie, deze mensen in de contacten met het personeel altijd Nederlands praten, maar wie totaal geen woord Nederlands spreekt, laat men natuurlijk niet verkommeren. Die mensen krijgen wel diensten, en er zijn allerlei hulpmiddelen om te bereiken dat ze wel Nederlands spreken, en voor 70 procent van hen lukt het al.

Er zijn permanent nieuwkomers waar men een zeker pragmatisme aan de dag moet leggen, dat is onvermijdelijk, en daarvoor bestaat de tolkentelefoon, daarvoor bestaat Babel, om in de eerste situaties, en in noodsituaties te voorkomen dat er ongelukken gebeuren, om te voorkomen dat er problemen ontstaan, en dat is een heel humane aangelegenheid. Dit is balanceren, maar ik zie in Halle dat bij mensen die niet goed Nederlands spreken, het begin en het einde van het gesprek altijd in het Nederlands verloopt, ook al schakelt men tijdens het gesprek over op een andere taal om de mensen te helpen. Dit geldt ook voor de verdere dienstverlening.

Collega Caron, ik denk niet dat ik gezegd heb dat ze leefloon koppelen aan taal, maar het is wel zo dat wie leefloon krijgt en kan worden geactiveerd, moet werken. In het decreet staat uitdrukkelijk dat de OCMW's deze band kunnen maken, en hen verplichten om Nederlands te leren om op de arbeidsmarkt te kunnen gaan. De meeste OCMW's doen dat ook. Dit doet de VDAB ook, en nogmaals, we moeten echt wel uitgaan van een positieve benadering.

Integratie en inburgering zijn positief, en dit is ook wat ik als kritiek heb geuit op de Europese Unie. De Europese Unie ziet verplichte inburgering als een belemmering op het vrije verkeer, maar met het oog op een definitieve vestiging in een andere gemeenschap zie ik niet goed in dat men niet kan vragen om te integreren. Anders raken mensen in een vicieuze cirkel. Die mensen blijven in armoede, blijven afhankelijk van steun, geraken niet aan werk, en zitten bij de tweede of derde generatie nog altijd in die toestand. U moet echt eens dat OESO-rapport lezen, dat is echt hallucinant.

Dit zijn allemaal pogingen om daar op een positieve manier iets aan te doen. Ik begrijp dat er kritische vragen gesteld worden, maar ik kan u zeggen dat het project van het OCMW Halle met de beste bedoelingen, en met de meest positieve aanpak gebeurt, maar wel in het kader van het feit dat hier Nederlands de publieke taal is, en we de mensen helpen om dat Nederlands te leren.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de registratie van uitvaartcontracten in de bevolkingsregisters - 421 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, minister, collega's, vanmorgen ging het in het radioprogramma Hautekiet over eenzaamheid. Het is de periode van het jaar om over eenzaamheid te praten. Het is een terugkerend fenomeen.

Steeds meer mensen sluiten een uitvaartcontract af. Een uitvaartcontract is een contract dat de laatste wilsbeschikking van een persoon regelt, en dat gesloten wordt tussen een privépersoon enerzijds en een begrafenisondernemer, een notaris, een verzekeringsmaatschappij of een andere gemachtigde instantie anderzijds. Zo'n contract bepaalt onder meer of mensen begraven of gecremeerd willen worden, wat er na de eventuele crematie met de as moet gebeuren, hoe de uitvaartplechtigheid er moet uitzien, en in welke gemeente men begraven wil worden.

Veel mensen willen het bestaan van een dergelijk contract laten registreren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Op die manier willen ze er zeker van zijn dat het contract na hun overlijden wel degelijk wordt overgemaakt aan de nabestaande of de begrafenisondernemer, en dat hun laatste wilsbeschikking wordt uitgevoerd.

De registratie van het bestaan van een uitvaartcontract in de bevolkingsregisters is op dit moment in Vlaanderen nog niet mogelijk. Zoals u weet, werd de materie van de begraafplaatsen en de lijkbezorging sinds 1 januari 2002 overgeheveld naar de gewesten. In Vlaanderen wordt dit geregeld in het decreet van 16 januari 2004 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, gewijzigd bij de decreten van 10 november 2005, 18 april 2008 en 9 december 2011. Artikel 5, lid 1, van dat decreet bepaalt dat elkeen tijdens zijn leven vrijwillig een schriftelijke kennisgeving van zijn laatste wilsbeschikking kan overmaken aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn gemeente. Die laatste wilsbeschikking kan handelen over de wijze van lijkbezorging, de asbestemming, het ritueel van de levensbeschouwing voor de uitvaartplechtigheid, evenals over de gemeente waar men begraven wil worden, of de gemeente waar de as begraven, bijgezet of uitgestrooid moet worden.

De mogelijkheid tot vermelding van het bestaan van een uitvaartcontract is dus niet opgenomen in het decreet. In de overeenkomstige Waalse en Brusselse regelgeving is dat wel het geval. Bij het Waalse Gewest werd dit vastgelegd in het besluit van de Waalse Regering van 29 oktober 2009. Voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest werd de mogelijkheid gecreëerd met de ordonnantie van 24 februari 2011.

Ik wil even kort citeren uit een nieuwsbrief van het Brusselse Gewest waarbij men de zaak motiveert: “De tekst past in het kader van een inspanning om de multiculturaliteit en de demografische eigenheden van de inwoners van de hoofdstad te respecteren. Door de langere levensduur verliest de gezinscel haar stabiliteit, en sterven vele mensen alleen, waardoor het risico bestaat dat hun laatste wilsbeschikking niet getrouw nageleefd wordt. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar de overledene woont, zal dus de begrafenisonderneming op de hoogte kunnen brengen van dit contract met de precieze modaliteiten van de wilsbeschikking van de overledene, aangezien het formulier voor de laatste wilsbeschikking te kort is om die modaliteiten te preciseren. De gemeente is uiteraard niet verantwoordelijk voor de uitvoering van het uitvaartcontract, maar speelt toch een belangrijke informatieve en communicatieve rol.”

Dat er ook in Vlaanderen nood is aan die mogelijkheid tot registratie blijkt onder meer uit het jaarverslag 2011 van de Gentse ombudsvrouw. Daarin stelt ze: “In 2011 ontving de ombudsvrouw enkele signalen dat oudere en alleenstaande burgers in Gent zich zorgen maken of hun begrafenisplechtigheid wel zal uitgevoerd worden zoals zij het plannen. Ze hebben een uitvaartcontract, maar vrezen dat dit contract niet zal worden uitgevoerd, onder meer bij gebrek aan familieleden. In Wallonië en het Brusselse Gewest is dit via een decreet geregeld, en kunnen burgers zich hiervoor wenden tot de gemeente. (...) Sinds 1997 krijgt het ombudsteam herhaaldelijk signalen dat er wel degelijk behoefte is aan zo'n regeling, vooral voor hoogbejaarden en alleenstaanden.”

Voorals in de steden, minister, is dit een trend die zich steeds meer zal voordoen, vandaar mijn vragen. Erkent u de noodzaak van een Vlaamse regelgeving inzake de registratie van uitvaartcontracten naar het voorbeeld van het Waalse en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest? En welke initiatieven hebt u in dezen al genomen?

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Ik vind de vraag van collega Yüksel meer dan terecht. Het is een bekommernis waar ik ook al een tijdje mee zit. Er is inderdaad steeds meer behoefte aan. De stijgende eenzaamheid doet zich vooral voor bij ouderen en alleenstaanden, en ook in verstedelijke gebieden. In de toekomst zal de vraag naar een dergelijke regelgeving in Vlaanderen dus alleen maar groter worden. Ook zal een dergelijke regeling geen administratieve rompslomp met zich meebrengen voor de gemeenten. Het is immers uiteraard niet de gemeente die verantwoordelijk zal zijn voor de uitvoering daarvan, maar het is wel de bedoeling dat de laatste wensen meer afdwingbaar worden gemaakt en meer worden gerespecteerd, ook als het gaat over de doelgroep die ik daarnet heb geschetst. Daarom stel ik voor dat Vlaanderen ter zake een regeling zou maken, naar analogie met de Waalse en de Brusselse regeling.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Op zich heb ik daar niet veel aan toe te voegen. Dit is een heel nuttige vraag en een nuttig voorstel dat de heer Yüksel hier vandaag doet. In onze samenleving rukken individualisering en eenzaamheid op, dus dit voorstel voor mensen die alleen komen te staan, is alleszins een zeer zinvol voorstel. Collega's, ik nodig u uit om zelf een voorstel van decreet te schrijven en in te dienen, zodat dit kan worden geregeld. Ik zal dat graag steunen. Dit zal geen administratieve overlast veroorzaken, denk ik. Het is absoluut een zinvolle dienst aan de bevolking, aan de mensen die dat wensen. Zo kunnen zij hun heengaan op hun eigen manier regelen. Net als ik kennen de leden wellicht veel schrijnende verhalen uit de praktijk over mensen wier wens niet werd uitgevoerd. Soms is dat niet goed geregeld door de familie, maar zeker als mensen alleenstaand zijn, is dat een absolute noodzaak. Ik wil daar dus alle steun aan betuigen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Voorzitter, minister, geachte leden, in naam van onze fractie wil ik de vraag van de heer Yüksel evenzeer steunen. Dit beantwoordt aan een daadwerkelijke behoefte in onze samenleving, zeker als het gaat over alleenstaanden. Dat lijkt me dus zeker het onderzoeken waard. Daarbij kunnen we inderdaad kijken naar het Brusselse en het Waalse Gewest, die op dat vlak blijkbaar toch al ervaring en expertise hebben. Hiervoor is inderdaad geen grote bijkomende regelgeving nodig, wat me positief lijkt. Dit is een goed voorstel, dat we zeker en vast ook kunnen steunen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, geachte leden, het probleem is me inderdaad bekend. De voorzitter van de Nationale Federatie van Beroepsverenigingen en Syndicale Kamers van Aannemers van Begrafenissen van België had in de lente van dit jaar contact opgenomen met het kabinet en het probleem aangekaart. Er is een gedachtewisseling over geweest. Er is afgesproken met de voorzitter dat hij ook contact zou opnemen met de federale overheid en de verzekeringswereld – met Assuralia, neem ik aan – om te bekijken of er op een of andere manier een centraal systeem zou kunnen worden aangelegd. We hebben daar eigenlijk nooit terugkoppeling van gekregen. We hebben hem opgebeld. Hij zei dat hij dat federaal had aangekaart, maar dat hij er nog geen antwoord op had gekregen.

De stand van zaken is dus dat ze op dat vlak niet verder zijn gekomen. Je zou naar een systeem kunnen gaan waarbij dat niet bij elke dienst bevolking van elke burgerlijke stand wordt genoteerd, maar waarbij de verzekeringsmaatschappijen – want daarover gaat het – dat centraal zouden registreren en ambtenaren bij een overlijden gewoon iets zouden kunnen aanklikken om te zien of er een dergelijk contract was. Die verzekeringsmaatschappijen hebben in dit land nog een bijna-monopolie ter zake. Dat is ook een beetje de lobby hierachter.

Maar goed, er is geen enkele vooruitgang geboekt. Het gaat niet over heel veel mensen, maar persoonlijk vind ik dit wel een probleem. Dat dit probleem wordt aangekaart, is terecht. In het

overgrote deel van de sterfgevallen is het gelukkig zo dat kinderen, kleinkinderen of erfgenamen de laatste wilsbeschikkingen en eventuele afgesloten contracten vinden, maar in sommige situaties is dat niet het geval. Als er geen beweging komt op andere niveaus – en het ziet er niet naar uit dat dit zal gebeuren – denk ik dat dit systeem een oplossing kan bieden. Het veroorzaakt natuurlijk altijd een vorm van administratieve last, want de betrokken ambtenaar moet registreren.

Ik heb zowel het wetgevende initiatief van het Waalse Gewest als dat van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest bekeken. Dat van het Waalse Gewest vind ik beter, exacter, correcter geformuleerd, maar het lijkt me hoe dan ook beter dat, als er een initiatief wordt genomen, het een parlementair initiatief zou zijn, naar analogie met de jongste wijziging die is aangebracht aan dit decreet. Een ontwerp van decreet zou immers veel maanden op zich laten wachten, omdat er, zoals u weet, een aantal adviesprocedures moeten worden doorlopen, ook al gaat het hier om een zinsnede die moet worden toegevoegd.

De ratio legis lijkt me inderdaad pertinent. Een aantal mensen leven geïsoleerd in de samenleving. Jammer genoeg gaat het om steeds meer mensen. Het zou jammer zijn dat, als er in zulke gevallen een contract, een uitvaartverzekering bestaat, niemand van het bestaan ervan afweet en er geen beroep op wordt gedaan. Het zou zelfs kunnen dat er met een begrafenisondernemer een contract werd afgesloten en betaald. Er zijn mensen die vooraf betalen, om alles geregeld te hebben. Dit lijkt me dus nuttig. De formulering van het Waalse Gewest vind ik beter. Die van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest vind ik nogal verwarrend. Zo heeft die het over een contract met een notaris, maar men sluit geen contract met een notaris over een uitvaart. Bij een notaris deponeert men eventueel een eigenhandig geschreven testament, of men maakt een notarieel testament. Men kan een contract sluiten met een verzekeringsmaatschappij of een begrafenisondernemer. Het is echter aan het parlement om de juiste formulering te maken.

Ik denk dat dit beantwoordt aan een nood. Gelukkig is dit geen nood die zich elke dag en in heel groten getale aandient. Als ik kijk naar de wilsbeschikkingen die worden gedeponeerd bij de ambtenaar, dan gaat het over een klein percentage, maar ook al komt maar een deeltje van dat percentage in aanmerking, al gaat het maar over een deeltje van de gevallen waar er sprake is van sterven in eenzaamheid of van erfgenamen die het contract niet terugvinden, dan nog vind ik het nuttig dat dit kan worden geregistreerd. Bij gebrek aan één centrale oplossing bestaat er inderdaad geen betere oplossing dan dit toe te voegen aan de decreetsbepalingen. Als ik me niet vergis, gaat het over artikel 15, paragraaf 1. Daaraan kan perfect één kleine zinsnede worden toegevoegd. Het lijkt me zeer goed mocht ter zake een parlementair initiatief worden genomen. Dan zal dat ook veel sneller gaan.

De voorzitter: Mijnheer Yüksel, u zult dat uiteraard bevestigen.

De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Uiteraard. Minister, wij hebben niet de gewoonte om toestemming te vragen aan de uitvoerende macht, maar in dit geval sterkt uw reactie ons in onze overtuiging dat ter zake een initiatief moet worden genomen. Dat dit vandaag nog niet zo extreem veel gebeurt, wil niet zeggen dat dit probleem in de nabije toekomst, gezien de verstedelijking in Vlaanderen en de eenzaamheid en de anonimiteit, niet vaker zal voorkomen. We zullen daartoe dus een initiatief nemen. Ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■